

A whimsical illustration of a treehouse. The treehouse is built on a large tree trunk and has a wooden slide extending to the ground. A penguin stands at the base of the tree, holding a sign that says "OTVORENÉ". A bird is perched on a branch, and a ladybug is on a leaf. A butterfly is also visible. The scene is set against a blue sky with white clouds. The text "3-minútové rozprávky" is written in red in the center of the image.

3-minútové rozprávky

Katka, Chrumko a ako byť odvážnym

Bol to prekrásny deň!

Štyria malí priatelia sa kúpali v rieke a na lúke sa hrali na skrývačku.

Pomaly prichádza večer. Na lúke už vládne ticho a slnko zapadá vo svojej pomarančovo-červenej farbe.

„Musíme teraz ísť čo najskôr domov,“ hovorí Chrumko. „Čoskoro bude tma. Vtedy sa sám nesmiem potulovať.“ Jeho škrečkovské fúziky sa vzrušene chvejú.

„Ach, ty máš vždy toľko strachu,“ utrúsi čipmanka Katka. „Keď sme dnes popoludní bežali sem, vôbec si sa nebál. Prečo práve teraz?“

Chrumko s naširoko otvorenými očami odpovedá: „Pretože teraz je tma. Je to strašidelné!“

Katka nespokojne zastrihá ušami. „Jednoducho musíš byť trochu odvážnejší. Je to presne tak ako dnes popoludní, ibaže bez svetla.“

„Som len malý škrečok,“ šepká Chrumko. „Byť odvážnym je pre mňa omnoho ťažšie než pre veľké zvieratá.”

„Ale čo, ja tiež nie som veľká, a napriek tomu som odvážna,“ hovorí Katka. „Mohla by som ísť domov celkom sama.“

Chrumka striaslo. „Sama? Tou cestou v úplnej tme?“

Katka zopne ramená pred svojou čipmankovskou hrud'ou.

„Jasné,“ hovorí. „Žiaden problém. Pôjdem jednoducho popredu a vy sa neskôr vydáte za mnou.“

Ježko Klbko a netopier Fluxi si ešte pri rieke balia svoje piknikové veci. Radi by išli spolu domov!

Chrumko sa zamyslene pozerá za Katkou. Má v ruke palicu a veselo ňou máva nad hlavou. Vari ozaj nemá strach? Chrum-

kovi sa trasú kolená, keď si čo i len pomyslí na to, že sa bude musieť prechádzať potme.

Katka odvážne kráča trávou. Medzičasom sa úplne zotmelo. Všetko teraz vyzerá akosi celkom inak. Katka tuhšie zvierajú svoju krátku palicu. Je síce veľmi odvážnou čipmankou, ale teraz jej okolo uší fičí vietor a všade to nepríjemne praská a puká.

Spieva si: „Je to iba noc, noc, noc, čo nemá žiadnu moc, moc, moc...“ No, nepomáha to. Škrečok mal pravdu, byť odvážnym je ozaj ťažké. Jej veveričie srdiečko búcha do zbláznenia.

A potom – uf! – čosi praskne tesne pri nej. Nieкто tu je!

„K-k-katka, si-si to ty?“ pýta sa ktosi trasúcim sa hláskom.

„Chrumko!“ s úľavou volá Katka. „Čo ty tu robíš?“

PRÁSK!

RRRUPP!

Chrumko sa tlačí ku Katke „Vieš, niekedy bývam odvážny aj ja,“ hovorí. „Ale... omnoho odvážnejší som, keď sme dvaja.“

Katka šťastne ovinie svoj hebký mäkký chvost okolo malého škrečka. „So mnou je to tak isto,“ vraví.

Potom kráčajú tesne vedľa seba po dlhej, temnej ceste.

Už to vôbec nie je až také strašidelné. Spolu si spievajú: „Je to iba noc, noc, noc, čo nemá žiadnu moc, moc, moc...“ Ich spev je omnoho hlasnejší než praskanie a pukanie lesa.

Netrvá dlho a už vidia svoj krásny veľký dom na strome, kde v mnohých oknách žiaria svetlá a ukazujú im cestu domov.

„Ďakujem, že si ma dobehol,“ šepne Katka. „Bolo to od teba veľmi odvážne.“

Chrumko sa chichoce.

„Chvíľku si bola odvážna ty a chvíľku som bol odvážny i ja. Omnoho krajšie však je, keď sme odvážni spolu.“